Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

4. december 2024*

[Tekst berigtiget ved kendelse af 19. december 2024]

»Personalesag – tjenestemænd – bedømmelse – bedømmelsesrapport – bedømmelsesåret 2021 – procedurens lovlighed – princippet om upartiskhed«

I sag T-158/23,

Jean-Marc Colombani, Auderghem (Belgien), ved advokat N. de Montigny,

sagsøger,

mod

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) ved R. Coesme, R. Spáč og S. Falek, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, R. da Silva Passos, og dommerne I. Reine (refererende dommer) og T. Pynnä,

justitssekretær: fuldmægtig H. Eriksson,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter retsmødet den 2. maj 2024,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

1 Sagsøgeren, Jean-Marc Colombani, har med sit søgsmål, der er anlagt i henhold til artikel 270 TEUF, nedlagt påstand om, at Retten annullerer hans bedømmelsesrapport for 2021 (herefter »den anfægtede bedømmelsesrapport«).

Tvistens baggrund

2 Sagsøgeren er tjenestemand i lønklasse AD 14 ved Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-udenrigstjenesten). Han indtrådte i Europa-Kommissionens tjeneste den 1. maj 1990.

3 Sagsøgeren har haft forskellige stillinger ved EU-Udenrigstjenesten siden den 1. januar 2011. Mellem den 22. juni 2011 og den 31. maj 2016 varetog han stillingen som assistent for EU-Udenrigstjenestens administrerende generalsekretær, hvorefter han fra den 1. juni 2016 og til den 31. december 2016 havde en rådgivningsopgave i generalsekretariatet. Efter udnævnelsen af en ny generalsekretær for EU-Udenrigstjenesten blev han fra den 1. januar 2017 ansat som rådgiver for en af EU-Udenrigstjenestens tre vicegeneralsekretærer. Den første maj 2020 blev sagsøgerens nærmeste overordnede erstattet.

4 Den 18. februar 2021 indgav sagsøgeren en anmodning om bistand i henhold til artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«), idet han hævdede at være blevet udsat for psykisk chikane fra fire personer og navnlig hans nærmeste overordnede. Ved afgørelse af 15. juni 2021 blev denne anmodning afslået, for så vidt som den vedrørte to omhandlede personers adfærd. EU-Udenrigstjenesten besluttede derimod at indlede en administrativ undersøgelse vedrørende sagsøgerens nærmeste overordnede og en anden person.

5 Bedømmelsesproceduren for 2021 blev indledt den 2. februar 2022. Sagsøgeren nævnte i sin selvevaluering anmodningen om bistand på grund af psykisk chikane fra hans nærmeste overordnede.

6 Sagsøgeren rejste i en e-mail til sin overordnedes kontor spørgsmålet om, hvorvidt der ville foreligge en interessekonflikt som omhandlet i vedtægtens artikel 11a, såfremt den overordnede skulle foretage bedømmelsen.

7 Dialogen vedrørende proceduren for sagsøgerens bedømmelse for 2021 blev gennemført telefonisk den 6. maj 2022 med hans nærmeste overordnede.

8 Den 2. juni 2022 underskrev sagsøgerens overordnede i egenskab af bedømmer hans bedømmelsesrapport. I denne rapport blev sagsøgerens præstation bedømt som tilfredsstillende. I rubrikken vedrørende hans indsats var imidlertid anført følgende vurdering.

»Jean-Marc Colombani accepterede i april 2021 nye ansvarsområder, som navnlig omfatter følgende prioriteter: 1/ det civilt-militære samarbejde 2/ den indopacifiske region 3/ strategiske efterretninger med fokus på det strategiske kompas [...] Jean-Marc Colombani har til min beklagelse ikke fremmet den tredje prioritet. Strategisk efterretningsarbejde vedrørende kompasset ville have bibragt den separate forhandling med medlemsstaterne nyttige oplysninger henset til gennemtrængeligheden i forhold til den offentlige debat og forskningscentrenes produktion [...]«

9 Samme dag klagede sagsøgeren over sin bedømmelse og anmodede om, at proceduren vedrørende hans bedømmelse blev udsat i afventning af resultatet af de administrative undersøgelser vedrørende den hævdede chikane, der var blevet indledt mod bl.a. hans nærmeste overordnede. Sagsøgeren rejste tvivl om sin nærmeste overordnedes upartiskhed som bedømmer med den begrundelse, at vedkommende var genstand for en sådan undersøgelse.

10 Efter en samtale med sagsøgeren den 28. juni 2022 bekræftede EU-Udenrigstjenestens generalsekretær i sin egenskab af appelbedømmer den 13. juli 2022 den bedømmelse, som sagsøgerens nærmeste overordnede havde foretaget.

11 Den 19. august 2022 indgav sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over den anfægtede bedømmelsesrapport.

12 Den 25. oktober 2022 besluttede EU-Udenrigstjenestens ansættelsesmyndighed at henlægge den administrative undersøgelse vedrørende den hævdede psykiske chikane med hensyn til sagsøgerens nærmeste overordnede.

13 Den 20. december 2022 blev afgørelsen om afslag på sagsøgerens klage vedtaget.

Parternes påstande

14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede bedømmelsesrapport annulleres.

– Om fornødent annulleres afgørelsen om afslag på klagen.

– EU-Udenrigstjenesten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

15 EU-Udenrigstjenesten har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Søgsmålets genstand

16 Sagsøgeren har med sin anden påstand nedlagt påstand om, at afgørelsen om afslag på klagen om fornødent annulleres.

17 Det følger af fast retspraksis, at såfremt en afgørelse om afslag på en klage ikke har noget selvstændigt indhold, bevirker en påstand, som formelt er rettet mod denne afgørelse, at Retten forelægges den påklagede akt (jf. dom af 14.12.2017, RL mod Den Europæiske Unions Domstol, T-21/17, EU:T:2017:907, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

18 I det foreliggende tilfælde har afgørelsen om afslag på klagen ikke noget selvstændigt indhold, eftersom den blot bekræfter den anfægtede bedømmelsesrapport og præciserer EU-Udenrigstjenestens begrundelse ved at besvare sagsøgerens kritik af denne. Denne afgørelse bekræfter nemlig i lighed med det af appelbedømmeren anførte dels, at der ikke forelå partiskhed og en interessekonflikt hos sagsøgerens bedømmer, og at klageproceduren var gyldig, dels bedømmelsen af sagsøgerens præstationsniveau for 2021.

19 Søgsmålet skal følgelig anses for at være rettet mod den anfægtede bedømmelsesrapport, hvis lovlighed skal undersøges under hensyntagen til også begrundelsen i afgørelsen om afslag på klagen (jf. i denne retning dom af 9.11.2022, QM mod Europol, T-164/21, EU:T:2022:695, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

Om realiteten

20 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat to anbringender, hvoraf det første vedrører tilsidesættelse af de regler, der finder anvendelse på bedømmelsesproceduren, vedtægtens artikel 11a, 12a og 24 samt bedømmerens manglende objektivitet og upartiskhed, og det andet et åbenbart urigtigt skøn og magtfordrejning.

21 Hvad angår det første anbringende bemærkes indledningsvis, at vedtægtens artikel 24 vedrører administrationens bistandspligt over for de tjenestemænd og øvrige ansatte, der er genstand for bl.a. psykisk chikane. Genstanden for det foreliggende søgsmål er imidlertid begrænset til en påstand om annullation af den anfægtede bedømmelsesrapport. Det følger heraf, at det foreliggende søgsmål ikke vedrører en påstand om annullation af en akt i forbindelse med den anmodning om bistand, som sagsøgeren indgav. Påberåbelsen af den nævnte bestemmelse skal derfor forkastes som irrelevant.

22 Når dette er sagt, er det første anbringende opdelt i to led, hvoraf det første vedrører sagsøgerens bedømmers manglende objektivitet og upartiskhed og det andet tilsidesættelse af de regler, der finder anvendelse på bedømmelsesproceduren.

23 I forbindelse med det første anbringendes første led har sagsøgeren anført, at ikke alene havde han på tidspunktet for udfærdigelsen af den anfægtede bedømmelsesrapport indgivet en anmodning om bistand med hensyn til den chikane, som hans nærmeste overordnede angiveligt havde begået, men administrationen havde også besluttet at indlede en administrativ undersøgelse vedrørende hans overordnede, som ikke var afsluttet på tidspunktet for vedtagelsen af den nævnte rapport. I en sådan situation var det usandsynligt, at hans nærmeste overordnede, som var berørt af den nævnte undersøgelse, kunne forblive neutral og upartisk i forhold til sagsøgeren.

24 Sagsøgeren har anført, at hans nærmeste overordnede under bedømmelsessamtalen med ham bebrejdede ham for at have gennemført en procedure mod ham. EU-Udenrigstjenesten burde således have fundet, at sagsøgerens nærmeste overordnede hverken var objektivt eller subjektivt upartisk i forhold til ham, og have udnævnt en anden bedømmer for bedømmelsesåret 2021, således som det er muligt i henhold til afgørelse ADMIN (2022) 3 truffet af EU-Udenrigstjenestens generalsekretær den 24. januar 2022 om vedtagelse af de almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 43 og artikel 44, stk. 1, om bedømmelsesrapporter for tjenestemænd og midlertidigt ansatte.

25 Sagsøgeren er af den opfattelse, at EU-Udenrigstjenesten ikke burde have fortsat bedømmelsesproceduren på sædvanlig vis og kunne have udpeget en anden bedømmer eller udsat bedømmelsesproceduren.

26 Sagsøgeren har konkluderet, at hans nærmeste overordnede befandt sig i en interessekonflikt som omhandlet i vedtægtens artikel 11a.

27 EU-Udenrigstjenesten har gjort gældende, at det følger af retspraksis, at den omstændighed, at behandlingen af sagsøgerens anmodning om bistand og den hermed forbundne administrative undersøgelse fandt sted under bedømmelsesproceduren, ikke betyder, at sagsøgerens nærmeste overordnede var partisk eller befandt sig i en interessekonflikt. Hvis sagsøgerens overordnede blev frataget sin funktion som bedømmer, eller bedømmelsesproceduren blev udsat, ville dette således have skadet formodningen for bedømmerens upartiskhed og uskyld og foregrebet resultaterne af den undersøgelse, der blev indledt efter sagsøgerens anmodning om bistand. Desuden ville en udsættelse af bedømmelsesproceduren, henset til retspraksis og de gældende regler i vedtægten og afgørelse ADMIN (2022) 3, hverken være hjemlet eller hensigtsmæssig.

28 EU-Udenrigstjenesten har anført, at det i den administrative undersøgelse af sagsøgerens nærmeste overordnede under alle omstændigheder ikke blev konkluderet, at den hævdede psykiske chikane, som sagsøgeren havde gjort gældende, faktisk forelå.

29 EU-Udenrigstjenesten har heraf konkluderet, at den vurdering af sagsøgeren, som hans nærmeste overordnede foretog i forbindelse med det omhandlede bedømmelsesår, ikke udgjorde en tilsidesættelse af kravet om upartiskhed og ikke bragte den overordnede i en interessekonflikt, hvilket ligeledes følger af vedkommendes vurderinger i den anfægtede bedømmelsesrapport. Ud over en anmodning om bistand, der var under behandling, og en administrativ undersøgelse vedrørende sagsøgerens overordnede, har sagsøgeren nemlig ikke gjort noget andet forhold gældende, der kan udgøre en tilsidesættelse af kravet om upartiskhed og de forpligtelser, der er fastsat i vedtægtens artikel 11a. Sagsøgeren fremfører enten omstændigheder, der blev forkastet under den administrative undersøgelse, eller adfærd udvist af hans overordnede, som han ikke har underbygget.

30 I det foreliggende tilfælde skal det indledningsvis bemærkes, at en interessekonflikt blot er en variant af partiskhed, eftersom kravet om upartiskhed omfatter alle de omstændigheder, som en tjenestemand eller øvrig ansat, der skal tage stilling til et anliggende, med rimelighed må forstå i tredjemands øjne kan fremstå således, at der fremkaldes tvivl med hensyn til den pågældendes uafhængighed (jf. dom af 10.2.2021, Spadafora mod Kommissionen, T-130/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:74, præmis 99 og den deri nævnte retspraksis).

31 Det bemærkes i denne henseende, at tjenestemænds pligt til upartiskhed er fastsat i vedtægtens artikel 11, stk. 1, hvorefter en tjenestemand udfører de opgaver, som vedkommende har fået tildelt, objektivt og upartisk.

32 Det bemærkes ligeledes, at Den Europæiske Unions institutioner, organer, kontorer og agenturer er forpligtede til at overholde de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved EU-retten, herunder retten til god forvaltning, som er fastsat i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (jf. dom af 3.12.2019, Pethke mod EUIPO, T-808/17, EU:T:2019:832, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

33 Artikel 41, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder bestemmer bl.a., at enhver har ret til at få sin sag behandlet uvildigt af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer.

34 Det fremgår af fast retspraksis, at det påhviler Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer at opfylde kravet om upartiskhed i dets to bestanddele, der udgøres af dels den subjektive upartiskhed, hvorefter intet medlem af den berørte institution må give udtryk for forudindtagethed eller personlige fordomme, dels den objektive upartiskhed, hvorefter denne institution skal sikre tilstrækkelige garantier for, at enhver rimelig tvivl om en eventuel forudindtagethed kan udelukkes (jf. dom af 25.2.2021, Dalli mod Kommissionen, C-615/19 P, EU:C:2021:133, præmis 112 og den deri nævnte retspraksis). I denne henseende har Domstolen præciseret, at det med henblik på at påvise, at tilrettelæggelsen af en administrativ procedure ikke har frembudt tilstrækkelige garantier for, at enhver rimelig tvivl om en eventuel forudindtagethed kan udelukkes, ikke er påkrævet, at det fastslås, at der foreligger manglende upartiskhed. Det er tilstrækkeligt, at der foreligger en rimelig tvivl i denne henseende, og at denne ikke kan udelukkes (dom af 27.3.2019, August Wolff og Remedia mod Kommissionen, C-680/16 P, EU:C:2019:257, præmis 37, og af 21.10.2021, Parlamentet mod UZ, C-894/19 P, EU:C:2021:863, præmis 54).

35 Det er i lyset af disse betragtninger, at det første anbringendes første led skal undersøges.

36 [Som berigtiget ved kendelse af 19. december 2024] I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren rejst spørgsmålet om den manglende upartiskhed, både subjektivt og objektivt, hos sagsøgerens nærmeste overordnede som bedømmer.

37 Hvad navnlig angår den objektive upartiskhed hos sagsøgerens nærmeste overordnede har sagsøgeren henvist til den administrative undersøgelse, der stadig verserede vedrørende den overordnede på tidspunktet for bedømmelsesproceduren.

38 I denne henseende og som anført af EU-Udenrigstjenesten skal en institutions ansættelsesmyndighed, når den i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, er blevet forelagt en ansøgning om bistand som omhandlet i vedtægtens artikel 24, i overensstemmelse med fast retspraksis bl.a. gennemføre en administrativ undersøgelse, hvis den tjenestemand, der gør krav på beskyttelse fra institutionen, fremlægger et foreløbigt bevis for, at de angreb, som den pågældende hævder at have været udsat for, faktisk har fundet sted, for i samarbejde med klagens ophavsmand at fastslå de omstændigheder, der ligger til grund for klagen (dom af 24.4.2017, HF mod Parlamentet, T-570/16, EU:T:2017:283, præmis 46, og af 13.7.2018, Curto mod Parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, præmis 97).

39 Følgelig lagde EU-Udenrigstjenesten den 15. juni 2021, ved beslutningen om at indlede den administrative undersøgelse vedrørende sagsøgerens nærmeste overordnede, til grund, at sagsøgeren havde fremlagt et foreløbigt bevis mod sin overordnede.

40 En sådan situation kan skabe en rimelig tvivl hos tredjemand om sagsøgerens nærmeste overordnedes eventuelle forudindtagethed i forbindelse med den pågældendes udøvelse af sine beføjelser som sagsøgerens bedømmer.

41 [Som berigtiget ved kendelse af 19. december 2024] Under omstændigheder som dem, der foreligger i denne sag, kan EU-Udenrigstjenesten ikke påberåbe sig en formodning for upartiskhed hos sagsøgerens nærmeste overordnede. EU-Udenrigstjenesten kan heller ikke påberåbe sig retspraksis, hvorefter den omstændighed, at en tjenestemand har indgivet en klage

over chikane vedrørende den tjenestemand, der skal vurdere den pågældendes faglige præstationer, ikke som sådan, uafhængigt af ethvert andet forhold, kan skabe tvivl om den indklagedes upartiskhed (jf. dom af 8.11.2018, QB mod ECB, T-827/16, EU:T:2018:756, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis, og af 20.10.2021, ZU mod Kommissionen, T-671/18 og T-140/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:715, præmis 207). Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 34 ovenfor, er det med hensyn til en tilsidesættelse af forpligtelsen til objektiv upartiskhed nemlig ikke påkrævet, at det fastslås, at der foreligger manglende upartiskhed. Det er tilstrækkeligt, at der foreligger en rimelig tvivl i denne henseende, og at denne ikke kan udelukkes. Følgelig kan argumenter, der tager sigte på at godtgøre subjektiv upartiskhed hos sagsøgerens nærmeste overordnede, ikke tiltrædes. Ud over at sagsøgerne indgav klagen, indledte EU-Udenrigstjenesten i det foreliggende tilfælde endvidere en administrativ undersøgelse.

42 [Som berigtiget ved kendelse af 19. december 2024] Som det fremgår af præmis 4 ovenfor, indgav sagsøgeren sin anmodning om bistand på grundlag af vedtægtens artikel 24 den 18. februar 2021. Som anført i præmis 5 ovenfor blev proceduren vedrørende bedømmelsen af sagsøgerens præstationsniveau for 2021 indledt den 2. februar 2022, dvs. næsten et år efter indgivelsen af anmodningen om bistand. Desuden blev den administrative undersøgelse indledt den 15. juni 2021 vedrørende hævdet psykisk chikane fra sagsøgerens nærmeste overordnedes side. Følgelig havde EU-Udenrigstjenestenen en tilstrækkelig lang periode til at træffe passende foranstaltninger med henblik på at undgå enhver risiko for manglende objektiv upartiskhed i forhold til sagsøgerens nærmeste overordnede i dennes egenskab af bedømmer af sagsøgeren.

43 På det tidspunkt, hvor samtalen mellem sagsøgeren og hans overordnede som bedømmer fandt sted, nemlig den 6. maj 2022, forud for bedømmelsesrapporten, og på det tidspunkt, hvor denne rapport blev underskrevet af den overordnede, nemlig den 2. juni 2022, var resultatet af den administrative undersøgelse, der er nævnt i præmis 42 ovenfor, desuden endnu ikke kendt, idet denne undersøgelse først blev afsluttet den 25. oktober 2022 (jf. præmis 12 ovenfor). Det er korrekt, at denne administrative undersøgelse blev henlagt, men dette udfald af undersøgelsen var ikke kendt på tidspunktet for bedømmelsen.

44 Under sådanne omstændigheder kan sagsøgeren med rette gøre gældende, at EU-Udenrigstjenesten ikke tilrettelagde bedømmelsesproceduren for 2021 på en måde, som gav ham tilstrækkelige garantier hvad angår denne bedømmers objektive upartiskhed.

45 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at en procedurefejl kun kan medføre, at en retsakt annulleres, hvis proceduren kunne have haft et andet udfald, såfremt fejlen ikke havde foreligget (jf. dom af 20.10.2021, Kerstens mod Kommissionen, T-220/20, EU:T:2021:716, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

46 I forbindelse med en sådan undersøgelse skal der tages hensyn til samtlige omstændigheder i sagen, herunder navnlig arten af klagepunkterne og omfanget af de proceduremæssige uregelmæssigheder, der er begået i forhold til de garantier, som den ansatte kunne have draget fordel af (jf. dom af 20.10.2021, Kerstens mod Kommissionen, T-220/20, EU:T:2021:716, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

47 I det foreliggende tilfælde indebærer den konstaterede fejl, nemlig den manglende objektive upartiskhed hos sagsøgerens nærmeste overordnede i egenskab af bedømmer, som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 45 ovenfor, at sagsøgerens nærmeste overordnede ikke opfyldte kriteriet om upartiskhed i rollen som sagsøgerens bedømmer. Som det fremgår af præmis 40 ovenfor, kunne den vurdering af sagsøgerens præstationer, som hans nærmeste

overordnede foretog inden afslutningen af proceduren mod denne overordnede vedrørende den hævdede psykiske chikane, nemlig skabe rimelig tvivl hos tredjemand om en eventuel forudindtagethed.

48 I denne henseende bemærkes, at bedømmerne ifølge retspraksis har et særdeles vidt skøn, når de skal bedømme det arbejde, som er udført af dem, som det er deres opgave at bedømme, og at det ikke tilkommer retten at kontrollere rigtigheden af denne bedømmelse, der indebærer komplekse subjektive vurderinger, som ifølge deres beskaffenhed ikke kan kontrolleres objektivt, medmindre der er tale om en åbenbar fejl (jf. dom af 23.9.2020, VE mod ESMA, T-77/18 og T-567/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:420, præmis 90 og den deri nævnte retspraksis, og af 13.7.2022, TL mod Kommissionen, T-677/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:456, præmis 38).

49 Under disse omstændigheder kan det, henset til bedømmernes særdeles vide skøn, ikke udelukkes, at den pågældende bedømmelsesprocedure kunne have ført til et andet resultat, hvis den konstaterede fejl – nemlig den manglende objektive upartiskhed hos sagsøgerens nærmeste overordnede som bedømmer – ikke havde foreligget, bl.a. hvis opgaverne i forbindelse med bedømmelsen af sidstnævnte var blevet varetaget af en anden person.

50 Henset til det ovenstående skal det første anbringendes første led tages til følge.

51 Følgelig skal den anfægtede bedømmelsesrapport annulleres, uden at det er nødvendigt at undersøge det andet led i sagsøgerens første anbringende og sagsøgerens andet anbringende samt spørgsmålet om, hvorvidt de beviser, som EU-Udenrigstjenesten har fremlagt i forbindelse med sit svar på de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som Retten har anordnet, kan antages til realitetsbehandling.

Sagsomkostninger

52 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

53 Da EU-Udenrigstjenesten har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med sagsøgerens påstand.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Jean-Marc Colombanis bedømmelsesrapport for 2021 annulleres.

2) Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) betaler sagsomkostningerne.

da Silva Passos Reine Pynnä

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. december 2024.

Underskrifter